

Et mindretal af udvalgets medlemmer (Cristina Angela Gulisano, Pernille Langermann-Nielsen og Birgit Kleis) bemærker, at der som anført ovenfor er enighed i udvalget om, at en eventuel forbudsordning må bygge på den norske model beskrevet under pkt. 7.2.3.

Mindretallet er enig i, at en række forhold – isoleret set – kan anføres imod at indføre en sådan forbudsordning. Ordningen kan således som anført af flertallet risikere at ramme både for snævert og for bredt, sådan at forstå, at ordningen ikke vil kunne afgrænses så præcist, at den i alle situationer rammer eller kun rammer hunde, der kan udgøre en konkret fare for omgivelserne. Hertil kommer bl.a., at også en ordning, der bygger på den norske model, kan være (meget) vanskelig at håndhæve på en måde, der er fuldt ud effektiv.

Der kan imidlertid efter mindretallets opfattelse også anføres stærke grunde til at foreslå en forbudsordning. Som anført i afsnit 7.1. er det således et væsentligt problem, når der i den brede befolkning skabes frygt for at blive angrebet af hunde, som man møder på offentlige gader og veje, uanset om denne frygt statistisk set er velbegrundet.

Det må i den forbindelse efter mindretallets opfattelse fremhæves, at der – både tidligere, men i høj grad i de allerseneste år – har været fokus på, at nogle hundeejere ligefrem tilstræber at have en hund, der af omgivelserne bliver opfattet som ”farlig” og dermed efter omstændighederne egnet til at skabe frygt hos omgivelserne. Hertil kommer, at der er almindelig enighed om, at der findes visse racer eller typer af hunde, som stiller særlige krav til ejerens håndtering og opdragelse, og det gælder, hvad enten man vælger at betegne disse hunde som ”farlige” eller ”krævende” hunde.

Mindretallet er opmærksom på, at begrebet ”farlige hunde” for så vidt ikke kan siges at være et relativt nyopstået fænomen, idet der også tidligere – f.eks. ved indførelse af hundeloven i 1937 – var røster fremme om at forbyde f.eks. schæfere og dobermannpinschere, fordi de kunne vække frygt hos deres omgivelser. Imidlertid har der i de allerseneste år været en udvikling og en offentlig debat mv., der efter mindretallets opfattelse kan gøre det nærliggende at overveje, om udbredelsen af forskellige racer og typer af hunde har nået et stadie, hvor der bør indføres grænser for, hvilke hunde vi ønsker i det danske samfund.

Mindretallet bemærker desuden, at selv om den omtalte model for en forbudsordning muligvis ikke vil kunne håndhæves fuldt ud effektivt i praksis, vil en sådan ordning efter mindretallets opfattelse under alle omstændigheder kunne have den effekt, at antallet af hunde omfattet af ordningen gradvist vil kunne blive reduceret i de kommende år.

Mindretallet bemærker i den forbindelse, at formålet med en forbudsordning skal være at varetage hensynet til borgernes sikkerhed og tryghed. Ligesom det var en forudsætning, da man indførte forbuddet i Norge, finder mindretallet, at det er vigtigt at understrege, at politiet i givet fald bør hånd-

hæve en forbudsordning på en smidig måde, således at der ikke bliver tale om en form for forfølgelse af hundeejere.

På den anførte baggrund finder mindretallet, at spørgsmålet om indførelse af en forbudsordning i sidste ende må bero på en politisk afvejning af de forskellige – til dels modsatrettede – hensyn, som gør sig gældende på området.

7.4. Racebestemt særregulering

Der findes ikke i den gældende danske lovgivning særregulering for bestemte hunderacer bortset fra bestemmelsen i hundelovens § 3, stk. 3, hvorefter 14 opregnede hunderacer, krydsninger heraf samt enhver større hund, der efter sin race eller sin karakter kan sidestilles med de 14 hunderacer, uden for de større byer skal føres i snor, holdes indelukket eller forsvarligt bundet fra solnedgang til solopgang, dog mindst fra kl. 18 til kl. 6²². Denne bestemmelse, der stammer fra den oprindelige hundelov fra 1938, har næppe længere nogen praktisk betydning, og den foreslås i øvrigt ophævet i det lovudkast, som Justitsministeriet sendte i høring den 11. september 2009.

Som det fremgår nærmere af kapitel 4, er der i flere europæiske lande en særregulering for visse hunderacer. I *Tyskland*, hvor der er lovgivning både på forbundsniveau og på delstatsniveau, og reglerne derfor er forskellige fra delstat til delstat²³, er der typisk blandt andet krav om tilladelse til at holde farlige hunde, og en sådan tilladelse meddeles kun til myndige og pålidelige personer, der er personligt egnede og som besidder tilstrækkelig faglige viden til at holde den pågældende hund. Ejeren skal desuden være i stand til at holde og føre den farlige hund i snor. I *Frankrig*²⁴ stilles der for ejere af staffordshire terriere, amerikansk staffordshire terriere (amstaff), mastiff, tosa inu og rottweilere krav om et kursus til opnåelse af et egnethedsbevis. Kurset har til formål at hunde udviser en passende adfærd ved ophold på offentlige og private områder. I *Spanien*²⁵ kræver det tilladelse at besidde en farlig hund, og en sådan tilladelse får man kun, hvis man myndig og ikke tidligere straffet for f.eks. drab, frihedsberøvelse eller narkotikahandel eller frakendt retten til at beskæftige sig med hunde eller andre potentielt farlige dyr. Farlige hunde skal være iført mundkurv og føres i snor, hvis længde ikke må overstige 2 meter, når den befinder sig på offentlige steder. Hvis en farlig hund forsvinder, skal det kommunale register underrettes herom inden for 48 timer. I *Schweiz*²⁶ reguleres området i vidt omfang i de enkelte kantonen (delstater), og f.eks. i Geneve stilles der krav om tilladelse til at holde 12 hunderacer, og der er mundkurvspligt for disse racer.

²² Bestemmelsen er omtalt i afsnit 3.2.12.2., hvoraf det fremgår, at formålet med bestemmelsen er at ”udelukke, at hunde slippes løs i tidlige sommermorgener, før der er mennesker i marken, således at de under omstrejfen kan overfalde vildt og husdyr, uden at der er større mulighed for at hindre dette”.

²³ Dette gælder – som det fremgår af afsnit 4.5. – også afgrænsningen af, hvilke hunde der anses for farlige.

²⁴ Jf. afsnit 4.7.

²⁵ Jf. afsnit 4.9. Som farlige hunde anses ud over otte opregnede hunderacer også hunde med nærmere angivne fysiske karakteristika, sml. afsnit 7.2.4.

²⁶ Jf. afsnit 4.10.